Truyện ngắn
Chủ đề: mùa xuân hạnh phúc
Tác giả: Ngân Bình

NGƯỜI MANG MÙA XUÂN ĐẾN

Nhà tôi và nhà Trường đối diện nhau qua con hẻm nhỏ vì thế chúng tôi thân thiết từ thuở bé. Gia đình Trường chỉ có hai mẹ con. Mẹ Trường mồ côi từ bé, vì không chịu nổi cảnh mẹ ghẻ hành hạ nên bà trốn theo bạn bè vào Sài Gòn kiếm sống khi vừa 18 tuổi. Ở đây bà gặp ba Trường, hai người yêu nhau và kết thành đôi. Chưa hưởng được bao năm hạnh phúc thì ba Trường tử trận khi Trường lên sáu. Từ đó, mẹ Trường phải buôn bán tảo tần để nuôi con.

Hai chúng tôi cùng lớp nên tôi thường sang nhà Trường học bài chung. Ba mẹ tôi rất thương mến và luôn giúp đỡ mẹ con Trường. Khi đến tuổi thi hành nghĩa vụ quân sự Trường được ông chú ruột dẫn đi vượt biên. Trước khi lên đường, Trường sang nhà tôi để gửi gắm mẹ anh lại cho gia đình tôi. Tôi hứa sẽ thăm viếng mẹ Trường hàng ngày trong lúc anh rời xa quê hương.

Trường đi rồi tôi buồn và nhớ Trường vô cùng. Nhưng đó chỉ đơn thuần là tình bạn trong sáng, ngây thơ. Suốt thời gian Trường vắng mặt mẹ Trường đau ốm liên miên vì lo lắng và nhớ thương đứa con trai duy nhất. Những lúc mẹ Trường bệnh tôi thường sang săn sóc và an ủi bà.

Khi đến Mỹ Trường thường xuyên viết thư cho tôi và mỗi lần anh gửi quà về cho mẹ thì luôn có phần tôi, khi thì thỏi son, hộp phấn, khi thì áo thun, quần jean. Chu đáo và tỉ mỉ như một người tình. Mẹ Trường vui lắm, bà nói "Trường luôn nhớ đến con. Dễ thương quá".

Thế rồi... vào sinh nhật 20 tuổi tôi nhận được thư tỏ tình của Trường. Với tâm trạng bối rối tôi tự hỏi, có thật sự Trường yêu tôi hay chỉ vì cô đơn và thiếu thốn tình cảm mà anh chợt nghĩ đến cô bạn thời thơ ấu? Bởi chính bản thân tôi cũng hoang mang không xác định được tình cảm trung thực của mình. Nhiều lúc tôi cảm thấy nhớ Trường bằng nỗi nhớ da diết của một người tình khi nghĩ về anh nhưng cũng có lúc chỉ là cảm giác vui vui khi hồi tưởng lại những kỷ niệm thuở còn bé, hồn nhiên chơi đùa bên nhau. Tôi đã thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ này với Trường nhưng anh đoan quyết rằng tình cảm anh dành cho tôi là thật và nôn nóng mong chờ ngày hội ngộ.

Ba năm sau, kể từ ngày rời bỏ quê hương, Trường gửi tiền về cho mẹ anh vượt biên cùng với người chị họ. Ngày sang nhà tôi để từ giã, mẹ Trường trịnh trọng nói với ba má tôi rằng Trường yêu tôi và bà mong muốn ba má ưng thuận cho chúng tôi được kết hợp. Ba mẹ tôi vui mừng chấp nhận. Ngày tiễn chân mẹ Trường, bà âu yếm hôn lên tóc tôi:

– Mẹ rất vui khi con trở thành dâu của mẹ. Con hãy siêng năng cầu nguyện để chúng con luôn giữ được lòng chung thủy với nhau.

Theo lời chỉ dẫn của một bạn đồng nghiệp từng có kinh nghiệm, Trường dặn dò tôi nhờ người làm giấy hôn thú giả cũng như ghép ảnh của tôi và Trường chung lại giống cô dâu, chú rể trong ngày thành hôn. Thời gian đó, tuy có dễ dãi – vì Sở Di trú chưa khám phá ra những vụ kết hôn giả – nhưng lại không nhanh chóng nên tôi phải chờ thêm 5 năm nữa mới chính thức lên máy bay sang Mỹ đoàn tụ với "chồng".

Khi bước xuống phi trường, trước mặt tôi là một thanh niên rắn rỏi, đầy phong cách. Trường đã khác nhiều so với ngày chia tay. Mẹ Trường mừng rỡ chạy đến ôm chặt lấy tôi, nước mắt giàn giụa. Trường nắm nhẹ tay tôi, mỉm cười hỏi:

– Bích mệt lắm không?

– Dạ, hơi mệt... chắc tại không quen đi máy bay.

Tôi trả lời với tâm trạng hồi hộp khó tả.

Về đến nhà mẹ Trường sắp xếp quần áo, khăn tắm cho tôi rồi hối hả ra bếp dọn thức ăn. Mẹ Trường vồn vã bao nhiêu, Trường lại có vẻ chừng mực bấy nhiêu. Tôi cũng thế. Nhớ hồi xưa hai đứa vui đùa, trò chuyện như bạn bè bây giờ bỗng trở thành vợ chồng, dù có bao lời âu yếm, tình tứ thì cũng chỉ bằng giấy trắng, mực đen chứ chưa lần đối mặt nên có chút ngại ngùng. Tôi hiểu nên rất thông cảm và không hề thắc mắc.

Những ngày kế tiếp tôi chỉ gặp Trường vào bữa cơm chiều. Hai đứa trò chuyện qua loa rồi Trường bảo tôi:

– Em ngủ sớm cho khỏe, anh có chuyện phải đi.

Linh tính cho tôi biết có điều gì không ổn nên một buổi tối lợi dụng lúc mẹ Trường đang tiếp khách ở phòng ngoài, tôi hỏi Trường:

– Em nghĩ có điều gì đó mà anh và mẹ đang giấu em!

– Không... không có....

Nhìn vẻ lúng túng của Trường tôi hỏi với ánh mắt nghiêm nghị:

– Chắc chắn là có... hình như anh không ở nhà này với mẹ? Anh và mẹ có điều gì giận hờn nhau?

Trường im lặng thở dài. Tôi hỏi tiếp trong nỗi nghi ngờ:

– Có phải... em là nguyên nhân?

Mẹ Trường vừa bước vào và kịp nghe những lời tôi nói. Bà chưa ngồi xuống Trường đã cầm chìa khoá đi ra cửa. Tôi muốn gọi Trường lại nhưng mẹ nhìn tôi với ánh mắt thoáng chút u buồn rồi lắc đầu ra dấu ngăn cản:

– Mẹ xin lỗi, không phải mẹ giấu con nhưng thật sự mẹ không biết bắt đầu như thế nào.

Bà nghẹn ngào giữa hai hàng nước mắt. Tôi cầm tay bà run giọng:

– Mẹ, có điều gì xin mẹ cứ nói cho con biết.

Tim tôi nhói đau khi chợt nghĩ "Trường không còn yêu tôi nữa". Mẹ kể, khi bà sang đây được hai năm thì Trường gặp và yêu người con gái khác. Anh thú thật với mẹ và muốn viết thư nói rõ với tôi để xin hủy bỏ giấy tờ bảo lãnh. Mẹ Trường không bằng lòng, bà mắng nhiếc Trường là người thiếu thủy chung trong khi tôi một lòng, một dạ đợi chờ anh. Bà nói, nếu việc làm nhẫn tâm ấy xảy ra bà sẽ trở về Việt Nam để tạ lỗi với ba má tôi vì đã không đền đáp được ơn sâu, nghĩa nặng mà bà đã nhận lãnh từ gia đình tôi bấy lâu và sẽ ở lại, sống luôn bên đó. Trường không dám làm đau lòng mẹ nên vẫn tiến hành thủ tục bảo lãnh và tiếp tục liên lạc với tôi theo ý của mẹ, bởi thế, trong những lá thư sau này, viện lý do phải đi làm hai công việc để chuẩn bị đón tôi, anh viết rất ngắn ngủi với những lời thăm hỏi bình thường. Lúc ấy, tôi đang mải mê theo những mộng ước của mình mà không nhận ra sự khác lạ đó. Thái độ ngoan ngoãn của Trường đã mang đến cho mẹ sự an tâm, vui vẻ. Không ngờ một năm sau Trường báo tin "vợ" anh vừa sinh con trai. Trong sự ngỡ ngàng đau xót, Mẹ Trường chỉ còn biết ôm mặt khóc. Nỗi đau của một người mẹ khi biết con cái đã lừa dối mình bấy lâu khiến bà tức giận nên quyết định dọn ra riêng và nhất quyết không nhìn vợ con Trường. Trường cứ ngỡ rằng khi có cháu nội, nhất là cháu trai thì mẹ Trường sẽ chấp nhận nhưng bà thẳng thắn trả lời, trong đời bà chỉ

có một con dâu, dù chưa làm đám cưới nhưng bà đã ngỏ lời với ba má tôi thì tôi đã là con dâu chính thức của bà.

Tôi cúi đầu yên lặng. Giọng nói nghẹn ngào của mẹ làm tôi không kềm được nỗi xúc động. Suốt đêm đó ngồi rúc vào góc giường tôi thổn thức trong nỗi đau, nỗi hận. Tại sao Trường không cho tôi biết rõ mọi chuyện để tôi khỏi phải rơi vào cảnh bẽ bàng, cay đắng. Trong bóng đêm thăm thẳm với khuôn mặt đầm đìa nước mắt tôi tự hỏi, rồi cuộc sống mình sẽ ra sao trong những ngày sắp tới?

Hôm sau, Trường gọi tôi từ chỗ làm để bày tỏ niềm ân hận. Nỗi buồn tủi vỡ òa trong sự hụt hẫng tột cùng, tôi tức tưởi:

– Những lời xin lỗi của anh có bù đắp được sự tổn thương to lớn mà anh đã gây ra cho tôi không?

Tôi buông máy và khóc vùi trên ngực mẹ Trường. Bà ôm chặt lấy tôi, giọng vỗ về:

– Từ bây giờ con là con gái của mẹ. Mẹ sẽ chăm nom, săn sóc cho con.

Sau ngày ấy tôi ngã bệnh. Mẹ Trường lo lắng, bà muốn gọi Trường nhưng tôi quyết liệt ngăn cản. Tôi thề không bao giờ nhìn mặt Trường và dù phải chết tôi cũng không cần đến sự giúp đỡ của anh. Tôi hận Trường. Nỗi hận này sẽ theo tôi cho đến hết cuộc đời.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tôi dần dần lấy lại sự bình tĩnh. Nhờ có nghề may, tôi xin được việc làm ở một tiệm chuyên sửa quần áo. Công việc nhẹ nhàng, lương bổng khá, tôi cảm thấy tự tin và vui vẻ hơn khi có điều kiện giúp đỡ cha mẹ, anh chị em ở quê nhà. Nỗi buồn theo ngày tháng cũng tạm nguôi ngoai nhờ mẹ Trường luôn quan tâm, chăm sóc tôi như đứa con ruột thịt. Tôi thật sự hạnh phúc vì dù một mình, một thân nơi xứ lạ quê người tôi vẫn có được một mái ấm gia đình. Nhưng mẹ thì sao, chắc hẳn có lúc lòng mẹ đau như cắt khi con trai độc nhất của mình vẫn còn đây mà như xa cách nghìn trùng. Tôi nghe lòng mình ray rứt không yên mỗi khi nhìn thấy nét u sầu lẩn trong đôi mắt già nua của mẹ nên có lần tôi xin mẹ bỏ qua tất cả chuyện cũ để vợ chồng Trường có cơ hội lui tới thăm viếng mẹ cũng như hàn gắn lại những tình cảm đã bị sứt mẻ nhưng mẹ trả lời một cách cương quyết:

– Chỉ khi nào con gặp được người đàng hoàng, tử tế để lập gia đình thì mẹ mới quên được lỗi lầm của nó. Ơn nghĩa của gia đình con mẹ còn mang nặng trên vai, nó đã không thay mẹ đền đáp mà còn làm cho con phải lâm vào cảnh dở dang.

Tôi cầm tay mẹ, cười thật tươi:

– Mẹ đừng lo, vợ chồng là duyên nợ mà. Mẹ nhớ bài hát này không "Không phải tại em, cũng không phải tại anh, tại trời ngăn cách nên chúng mình xa nhau...". Con không còn

giận hờn và oán trách Trường nữa vì con đã tìm được hạnh phúc, cái hạnh phúc thật bình an bên cạnh một người mẹ rất nhân hậu, tốt lành.

Ngày tháng dần trôi, mong ước của mẹ cũng được thành tựu khi Đôn – em trai của chị chủ tiệm – yêu tôi và ngỏ lời cầu hôn. Những ngày chuẩn bị lễ cưới, mẹ sắm sửa, chăm chút cho tôi từng chút một. Mẹ nói, mẹ sẽ làm tất cả những gì có thể làm để tôi có một đám cưới thật trang trọng và linh đình vì đời con gái chỉ có một lần. Câu nói của mẹ làm tôi chợt nghĩ đến vợ Trường. Nếu đời người con gái chỉ có một lần thì thật tội nghiệp cho vợ Trường vì cô đã về với chồng một cách lặng lẽ, lén lút. Đối với tôi, mọi đau buồn đã qua và niềm hạnh phúc đang dang tay chào đón, còn vợ Trường, nỗi đau vì sự chối bỏ của mẹ chồng vẫn còn đó, có thể sẽ còn mãi như một ám ảnh không nguôi. Tôi nghĩ, tôi phải là người tháo gỡ nỗi oan khiên này.

Lễ cưới của chúng tôi đã diễn ra thật ấm cúng, vui vẻ, và vợ chồng Trường đã có mặt trong bữa tiệc trang trọng ấy. Bế cô con gái thứ hai của Trường trên tay tôi đến bên mẹ, trao đứa bé và nói:

– Cháu nội của mẹ đây!

Mẹ đưa tay đón lấy đứa cháu gái mũm mĩm, ôm chặt vào lòng và nhìn tôi rơm rớm nước mắt. Nhìn vào đôi mắt ấy tôi thấu hiểu niềm tâm sự mà mẹ đã giấu kín bao năm qua. Bởi vì, vào tuổi già của mẹ ai lại không khao khát tình bà cháu. Tôi nói thầm vào tai vợ Trường:

– Mẹ hết giận rồi đó, anh chị đến chào mẹ đi.

o O o

Tôi sửa lại nhành mai đang trổ hoa vàng rực trên bàn thờ của ba Trường. Bên phía trái của khung ảnh là hộp mứt bọc giấy kiếng đỏ bóng loáng và đặc biệt là đĩa trái cây đủ loại với mãng cầu, xoài, dừa, đu đủ. Hôm qua, tôi nhờ Đôn ra chợ mua những thứ trái cây đã ghi sẵn trong giấy, Đôn nhìn tôi rồi nhíu mày, gật gật đầu giả vờ không hiểu:

– Ủa, cái này là "cầu dừa đủ xoài" chứ đâu phải..."cầu vừa đủ xài". Nói trật lất ông bà có biết mình xin cái gì không ta?

Tôi đấm vào vai Đôn:

– Đi lẹ, nói lạng quạng mẹ nghe thấy là tiêu mạng bây giờ.

Tôi và Đôn biết đây là một ngày rất đặc biệt đối với mẹ nên hai vợ chồng đã dậy từ sáng sớm để chuẩn bị mọi thứ. Mẹ cũng thế, bà cứ tới lui ngắm nghía bàn thờ, rồi đốt nhang, rồi lâm râm khấn nguyện hay kể lể gì đó với người trong ảnh, chốc chốc lại vào bếp sắp

cái này, xếp cái kia trong nỗi lao xao, nôn nóng. Kể từ ngày sống chung với mẹ chưa bao giờ tôi thấy mẹ vui như hôm nay.

Có tiếng Đôn từ phòng khách vọng vào:

– Bích ơi! khách quý đến rồi đây.

Cánh cửa bật mở, hai đứa con của Trường chạy ùa vào nhà. Những bước chân nhún nhảy làm phát ra tiếng tí toe, tí toe cùng ánh đèn xanh đỏ chớp tắt từ đôi giày xinh xắn làm căn nhà bỗng trở nên sinh động. Tôi nắm hai bàn tay nhỏ xíu lôi vào trong bếp:

– Hai con ạ bà nội đi.

Tiếng ạ non nớt, trong trẻo của 2 đứa bé xinh xắn với vòng tay khoanh tròn trước ngực hẳn là một hình ảnh dễ thương nhất trong đời của một người đàn bà từ lâu rồi chưa từng nghe gọi hai tiếng bà nội ấm áp. Quay sang thấy vợ chồng Trường đôi mắt đỏ hoe, tôi hắng giọng, làm ra vẻ nghiêm nghị:

– Hôm nay là Mồng Một Tết không ai được khóc hết.

Mẹ Trường ôm chặt hai đứa cháu vào lòng, khuôn mặt giàn giụa nước mắt nhưng tràn đầy hạnh phúc. Vợ Trường nắm tay tôi bằng cả hai bàn tay một cách trịnh trọng, chân thành như gửi gắm cả tấm lòng biết ơn.

– Em cám ơn chị rất nhiều.

Tôi ôm choàng lấy vợ Trường bằng vòng tay thân thiết. Lòng tôi thật nhẹ nhàng trong nỗi xúc động mà tôi chưa từng hình dung được khi đã mang niềm vui đến cho người đã từng ném tôi vào cõi đớn đau, tuyệt vọng. Với nụ cười hiền hòa đầy cảm kích, Trường bày tỏ niềm hạnh phúc của mình bằng cái nắm tay thật chặt mà anh dành cho tôi và Đôn:

– Cám ơn Đôn và Bích đã chăm sóc mẹ anh trong thời gian qua. Nếu không nhờ hai em có lẽ không bao giờ vợ chồng anh được hưởng một cái Tết tràn đầy ý nghĩa như hôm nay. Bích... em chính là người đã mang mùa xuân đến cho gia đình anh.

Ngân Bình

*Nguồn: Internet eMail by **tqh** chuyển*

Đăng ngày thứ Ba, February 10, 2026
tkd, Khoá 10A─72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH